

XIV C 630/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jolanta Czajka-Bałon

Protokolant: st. sekr. sąd. Grażyna Bielicka

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2023 r. w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A. z siedziba w W.**

przeciwko **A. P.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. P. na rzecz powoda kwotę **92.613,02** (dziewięćdziesiąt dwa tysiące sześćset trzynaście 02/100) **euro**, w tym kwotę 89.721,04 euro z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od dnia 15 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30.955,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowy za opóźnienie, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Jolanta Czajka-Bałon

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 czerwca 2023 roku

Powód (...) Bank (...) S.A. w pozwie w postępowaniu upominawczym z 10 lipca 2020 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) domagał się zasądzenia od pozwanej A. P. na swoją rzecz 92.613,02 euro, na którą składają się następujące kwoty:

- 89.721,04 euro należności głównej wraz z dalszymi odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP zgodnie z pkt.30 ppkt. F) tabeli Umowy kredytu (...)/1302487n z dnia 30 stycznia 2013 r., ale nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie za okres od dnia 15 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty;
- 1.730,12 euro z tytułu odsetek umownych;
- 1.143,53 euro z tytułu odsetek umownych (karnych) za opóźnienie w zapłacie;
- 18,33 euro z tytułu opłat i prowizji.

Nadto wniesiono o zasądzenie kosztów postępowania wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, w tym kosztów zastępstwa procesowego i kosztów opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że żądana kwota jest należna powodowi z tytułu zawartej umowy o pożyczkę z pozwaną na kwotę 159.010,00 euro. Wobec braku realizacji przez pozwaną warunków umowy powód wypowiedział umowę i zadłużenie stało się w całości wymagalne 13 marca 2020 roku. Mimo Skierował do pozwanych wezwania do zapłaty, jednak nie uregulowali oni długu (k.2-3).

Zarządzeniem z 20 lipca 2020 r., z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, pozew został skierowany do rozpoznania w postępowaniu zwykłym (k. 90).

Pismem z dnia 28 sierpnia 2020 roku pozwana udzieliła odpowiedzi na pozew, w której wniosła o oddalenie powództwa w całości, ustalenia, że umowa pożyczki zawarta pomiędzy powodem a pozwaną jest nieważna, a także o zasądzenie kosztów postępowania – w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana w uzasadnieniu wskazała, że pożyczka udzielona przez powoda ma charakter pożyczki denominowanej i z uwagi na zastosowanie przez powoda do przeliczenia kwoty wypłaconej pożyczki kursu waluty ustalonego jednostronnie winna zostać uznana za nieważną. Stronie nie ustalały warunków umowy indywidualnie, a sama treść umowy została jednostronnie narzucona przez powoda pozwanej. Powód posługiwał się wzorcem umowy, a pozwana nie została poinformowana o ostatecznych kosztach pożyczki ani o ryzyku walutowym. Pozwana kwestionuje ważność postanowień umowy dotyczących przeliczenia kwoty udzielonej pożyczki w walucie euro na walutę polską tj. pkt 3.2.3 regulaminu a także pkt 2.3.2.1 umowy pożyczki na podstawie art.385¹ § 1 k.c. Fakt, że pozwana dokonywała spłat w walucie euro nie niweluje skutków niedozwolonych działań powoda, który przyznał pożyczkę w walucie euro a wypłacił ją w walucie polskiej tj. złotych polskich i pozwana nigdy nie otrzymała od powoda jakiegokolwiek kwoty w walucie euro. W przypadku uznania przez Sąd umowy za nieważną z uwagi na występowanie w umowie klauzul niedozwolonych pozwana winna będzie ewentualnie zwrócić powodowi kwotę jaką od niego otrzymała tj. 642.96,10 złotych, według wycień pozwanej dokonała ona już wpłat na rzecz powoda w wysokości 419.292,00 złotych zatem jej zadłużenie względem powoda wynosi 233.668,10 złotych (k.97-99).

W odpowiedzi na powyższe, powód pismem z dnia 15 października 2020 roku podtrzymał powództwo w całości

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2012 roku pozwana A. P. złożyła w (...) Bank (...) S.A. wniosek kredytowy, w którym zawnioskowała o udzielenie jej pożyczki hipotecznej w łącznej kwocie 642.960,00 złotych, wskazując na drugiej stronie wniosku jako walutę kredytu euro tytułem spłaty innych zobowiązań finansowych. We wniosku pozwana wskazała, że od 1 czerwca 2006 roku prowadzi działalność gospodarczą w branży handlu odzieżą nową i używaną oraz handlu opakowań foliowych. Wysokość swoich miesięcznych dochodów w chwili składania wniosku oceniła na kwotę 63.000 złotych, a wartość majątku na kwotę 10.271.000,00 złotych, w tym nieruchomości o wartości 9.801.000,00 złotych, samochody o wartości 120.000,00 złotych oraz środki na rachunkach w wysokości 350.000,00 złotych. W załączniku do wniosku kredytowego zatytułowanym „Zobowiązania kredytowe” pozwana wymieniła swoje liczne kredyty - wśród których był m.in. kredyt gotówkowy w (...) S.A. w walucie euro. We wniosku kredytowym pozwana oświadczyła, że zapoznała się z przedstawionymi przez powodowy bank warunkami udzielania pożyczki hipotecznej zarówno w walucie, w jakiej uzyskuje dochód - w złotych jak i w walucie euro, symulacjami wysokości płaconych rat zarówno w walucie w jakiej uzyskuje dochód w złotych jak i w euro i symulacjami kwot i kosztów kredytu wg aktualnych kursów walut stosowanych przez Bank oraz kosztów w przypadku niekorzystnej zmiany kursów i spreadu walutowego, a także, że jest świadoma ryzyka kursowego związanego z zaciągnięciem zobowiązania w walucie nie będącej walutą, w której uzyskuje dochód, mogącego mieć wpływ na wysokość płaconej raty kredytu w okresie kredytowania.

dowód: wniosek kredytowy pozwanej z dnia 15 listopada 2012 roku – k. 213-222

W dniu 30 stycznia 2013 roku strony zawarły umowę pożyczki nr (...) denominowanej w walucie obcej- EUR, był to kredyt walutowy. Pożyczka została udzielona

w kwocie 159.010 euro, miała być spłacona w 180 malejących ratach do dnia 7 lutego 2028 roku. Jako cel kredytu wskazano cel konsumpcyjny oraz spłatę zobowiązań wobec innego banku (pkt 29 umowy). Kwota pożyczki miała być wypłacona jednorazowo bezpośrednio na rachunek pozwanej na cel konsumpcyjny oraz na rachunek kredytowy w (...) S.A celem spłaty zobowiązań pozwanej wobec tego banku (pkt 29 umowy oraz pkt 2 pozostałych indywidualnych warunków pożyczki). Wypłata pożyczki udzielonej pozwanej nastąpiła na podstawie jej zlecenia. Kredyt został wypłacony w następujący sposób:

- w dniu 28 lutego 2013 roku uruchomiona została kwota 2.189,49 EUR tytułem składki ubezpieczenia na życie;
- w dniu 28 lutego 2013 roku uruchomiona została kwota 156.820,51 EUR tytułem spłaty zobowiązania w innym banku;

dowód: potwierdzenie złożenia dyspozycji przelewu na kwotę 2.189,49 EUR – k.244, potwierdzenie złożenia dyspozycji przelewu na kwotę 156.820,51 EUR – k.246

Spłata miała być dokonywana na rachunek wskazany w umowie (pkt 35 i 6 umowy). Zabezpieczeniem pożyczki były m.in. hipoteka i poddanie się egzekucji. Zarówno hipoteka (do kwoty 238.515,00 EUR) jak i oświadczenie o poddaniu się egzekucji wskazywało kwotę euro (pkt 38 umowy). Integralną część umowy stanowił Regulamin Kredytowy oraz Regulamin Produktu. Zgodnie z pkt 2.3.2.1 umowy „spłata pożyczki walutowej w złotych następuje w kwocie stanowiącej równowartość należności Banku wyrażonych w walucie pożyczki. Równowartość kwoty w złotych ustala się według kursu sprzedaży waluty obcej, obowiązującego w Banku na podstawie Tabeli Kursów z Dnia Wymagalności każdej należności Banku.

Sposób spłaty kredytu został uregulowany w pkt 2.3. Części II Umowy Pożyczki zatytułowanej Pozostałe postanowienia Umowy Pożyczki, gdzie strony postanowiły m.in., że:

„2.3.2. W przypadku pożyczki walutowej spłata może zostać dokonana w złotych, w walucie obcej będącej walutą pożyczki, jak również w innej walucie obcej, niż waluta pożyczki”..

„2.3.2.1. Spłata pożyczki walutowej w złotych następuje w kwocie stanowiącej równowartość należności Banku wyrażonych w walucie Pożyczki. Równowartość kwoty w złotych ustala się według kursu sprzedaży waluty obcej, obowiązującego w Banku na podstawie Tabeli Kursów z dnia Wymagalności każdej należności banku”.

„2.3.2.2. Pożyczkobiorca może dokonać spłat Rat Pożyczki walutowej również w walucie Pożyczki, z wykorzystaniem Rachunku Bieżącego prowadzonego w walucie Pożyczki. W przypadku, gdy Pożyczkobiorca nie posiada Rachunku Bieżącego prowadzonego w walucie Pożyczki albo zrezygnuje ze spłaty Pożyczki za pośrednictwem tego rachunku w trybie określonym w pkt 2.3.5 poniżej, wówczas Pożyczkobiorca dokonuje spłaty Pożyczki poprzez wpłatę należnej Bankowi kwoty bezpośrednio na nieoprocentowany Rachunek Pożyczki...”.

„2.2.3.”Za zgodą Banku (...) może dokonywać spłat Rat Pożyczki walutowej także w innej walucie obcej niż waluta Pożyczki”.

Sposób ustalania kursów w Tabeli Kursów Banku został wyraźnie sprecyzowany w pkt.5.3. umowy pożyczki: „Kursy wymiany walut w Tabeli Kursów ustalane są przez Bank w każdy dzień roboczy w oparciu o średni kurs z rynku walutowego ((...)) ustalony najpóźniej do godz.9:30 czasu obowiązującego w Polsce....”.

Pozwana złożyła również w samej umowie oświadczenie o świadomości ryzyka oraz zmiennej stopie procentowej (pkt.5.1. umowy).

A. P. miała konto walutowe i sama regulowała raty pożyczki w walucie EUR od początku obowiązywania umowy, w ten sposób, iż spłata rat począwszy od pierwszej raty odbywała się w drodze obciążenia rachunku osobistego prowadzonego w walucie EUR. Pozwana prowadziła działalność gospodarczą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) A. P., zajmowała się ona importem odzieży nowej i używanej z Irlandii, Niemiec, Austrii, Francji, Włoch, Belgii oraz Holandii.

dowód: wydruk z (...) K.224, wydruk ze strony internetowej alan-odzież.pl – k.328330 regulamin produktowy dla pożyczki hipotecznej D. B. – k. 239-242, wyciąg nr (...) z dnia 18 czerwca 2020 roku z rachunku bankowego do kredytu udzielonego na podstawie Umowy Kredytu – k.248-273, historia rachunku w EUR – k.390-416v.

Pozwana spłacała raty kredytu do 30 września 2019 roku. Pomimo wysłanego ostatecznego wezwania do zapłaty pozwana świadczenia nie spełniła. Wobec braku realizacji przez pozwaną warunków umowy powód wypowiedział umowę pismem z dnia 3 lutego 2020 roku. Wypowiedzenie zostało nadane do pozwanej dnia 5 lutego 2020 roku. Pozwana nie podjęła pisma w terminie, kredyt stał się wymagalny z dniem 13 marca 2020 roku, od tego też dnia powód nalicza odsetki umowne za opóźnienie od pełnej kwoty kapitału pozostającej do spłaty. Wysokość zobowiązania pozwanej wynosi na dzień 15 czerwca 2020 r. 92.613,02 EUR, na którą to kwotę składają się:

- 89.721,04 EUR z tytułu należności głównej (kapitał);
- 1.730,12 EUR z tytułu odsetek umownych;
- 1.143,53 EUR z tytułu odsetek umownych (karnych) za opóźnienie w zapłacie;
- 18,33 euro z tytułu opłat i prowizji

dowód: wyciąg z ksiąg banku z dnia 15 czerwca 2020 roku – k. 16–16v, wyciąg nr (...) z dnia 18 czerwca 2020 r. – k.17-29v, historia odsetek – k.30-35v, zestawienie należności i spłat kredytu – k.36-59, ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 5 grudnia 2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru korespondencji – k.63-64v, wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 3 lutego 2020 roku wraz z potwierdzeniem nadania i zwrotu korespondencji – k.14-15v,

W dużej części ustalone przez Sąd fakty w chwili wyrokowania były między stronami bezsporne i dlatego na podstawie art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. Sąd przyjął je bez dowodów. Zgodnie z art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Natomiast stosownie do art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Na podstawie art. 229 k.p.c. Sąd przyjął bez dowodów te powołane przez powoda fakty, które pozwana przyznała, mając przy tym na uwadze, że w żadnym przypadku to przyznanie nie budziło wątpliwości. Twierdzenia powoda dotyczyły faktów, które miały potwierdzenie w dokumentach prywatnych.

Dokumenty, na których Sąd oparł ustalenia, zostały złożone w oryginałach, których prawdziwość nie wywoływała wątpliwości. Nie budziły one też wątpliwości co do zgodności treści z prawdą, jak też nie były przez strony podważane pod tym względem. Dlatego Sąd uznał je za w pełni godne zaufania.

Wyciąg z ksiąg powoda, oceniany jako zwykły dokument prywatny, Sąd uznał za dowód o wysokiej wiarygodności i mocy dowodowej w zakresie istnienia i wysokości zadłużenia pozwanej na dzień jego wystawienia. Banki są szczególnymi podmiotami gospodarczymi, funkcjonującymi w oparciu o bardzo szczegółowe regulacje, także w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych i poddaniymi restrykcyjnemu nadzorowi. W związku z tym, jakkolwiek nie można wykluczyć możliwości, że księgi rachunkowe jakiegoś banku są prowadzone nierzetelnie lub nieuczciwie, to jednak prawdopodobieństwo takiego stanu rzeczy jest minimalne. Dlatego z reguły wyciąg z ksiąg banku jest dokumentem prywatnym o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej). Tak też było w tym przypadku, zwłaszcza, że pozwana nie przedstawiła żadnych zarzutów, które mogłyby podważać zaufanie do tego dokumentu a jednocześnie jego treść była spójna z treścią innych nie budzących wątpliwości dokumentów, zwłaszcza pisemnej umowy kredytu,

pozwana na rozprawie w dniu 23 marca 2023 roku cofnęła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości albowiem nie kwestionuje wysokości rozliczenia kredytu jaki przedstawiła strona powodowa.

E. C. jest byłym pracownikiem (...) Bank (...) S.A, złożyła zeznania na piśmie. Świadek kojarzy pozwaną, potwierdziła, że pozwana trafiła do oddziału banku poprzez pośrednika, który przedstawił jej ofertę pożyczki. Świadek opisała procedurę udzielania kredytu, a także zeznała, że to klienci z własnej inicjatywy występowali o kredyt, a nie z inicjatywy doradcy. Zeznania świadka uznać należało za spójne, logiczne i wiarygodne.

Zeznania świadka J. K. pracownik powodowego Banku również zostały złożone na piśmie choć wiarygodne, nie miały istotnego znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego sprawy, bowiem świadek nie posiada informacji o warunkach umowy i aneksu, ich ewentualnej negocjacji, a także informacjach udzielonych pozwanej przez pracownika Banku podczas jej zawarcia, bowiem osobiście w tych czynnościach nie uczestniczył. Świadek przedstawiła ogólnie przyjęte zasady i wyjaśnił procedury udzielania kredytów hipotecznych obowiązujące w Banku w okresie zawierania umowy przez pozwaną.

Zeznania pozwanej A. P. Sąd uznał za niewiarygodne i wewnętrznie sprzeczne i niespójne. Z zeznań pozwanej wynika, że nie czytała ani wniosku kredytowego ani też samej umowy, wszystkie dokumenty sporządził za nią pośrednik finansowy. W tym miejscu należy przypomnieć, że wniosek kredytowy został podpisany w dniu 15 listopada 2021 roku, a umowa została zawarta w dniu 30 stycznia 2013 roku, pozwana potwierdziła na rozprawie, że na powyższych dokumentach znajduje się jej podpis. Nadto we wniosku znajdowały się informacje o jej innych zobowiązaniach finansowych. Za niewiarygodne uznać należy jej twierdzenia, że do końca nie była zorientowana, że pożyczka jest w euro, gdyż pozwana od samego początku obowiązywania umowy spłacała raty w walucie EUR. Pozwana sama dokonywała zakupu waluty EURO i dokonywała spłat pożyczki bezpośrednio w tej walucie. Z dalszych zeznań pozwanej wynika, że jasno zdawała sobie sprawę, że chodzi o kredyt, który odnosi się do waluty. Niewiarygodne były zeznania pozwanej, że nie miał żadnej wiedzy na temat zasad funkcjonowania kredytu w obcej walucie zaciągniętego wcześniej przez małżonka i przez siebie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo powoda zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Powód dochodził roszczenia o zaspokojenie swojej wierzytelności z tytułu zawartej z pozwaną umowy pożyczki. Dokonane w sprawie ustalenia potwierdziły, że strony łączyła umowa pożyczki z 30 stycznia 2013 roku nr (...), na mocy której pozwana otrzymał od powoda określoną w niej ilość środków pieniężnych w walucie EUR i była zobowiązany do ich zwrotu w sposób i na warunkach w umowie ustalonych. Od 30 września 2019 r. pozwana z tego obowiązku się nie wywiązywała, w konsekwencji czego powód wypowiedział jej umowę. To, że wypowiedzenie było skuteczne, gdyż zaistniały przesłanki jego dokonania, przewidziane w tym postanowieniu umownym i w przepisach prawa bankowego, w świetle dokonanych ustaleń nie budziło wątpliwości. Zatem dochodzone przez powoda roszczenie miało oparcie w umowie kredytu (art. 354 § 1 k.c.).

Przeciwko żądaniu pozwu pozwana podniosła zarzuty: namówienia go przez pośrednika finansowego do zaciągnięcia kredytu w walucie euro bez poinformowania jej o związanych z tym zagrożeniach, ryzyku kursowym, udzielenia kredytu z naruszeniem prawa, zawarcia w umowie niedozwolonych prawem zapisów. Były one bezpodstawne.

Dokonane w sprawie ustalenia nie potwierdziły faktu namówienia pozwanej przez pośrednika finansowego na kredyt w euro oraz wskazywały na udzielenie jej właściwej informacji o zagrożeniach z nim związanych.

Pozwana powoływała się, że nie zdawała sobie sprawy z tego, że pożyczka jest udzielana w walucie euro, była przekonana, że jest to kredyt w złotych, jednakże jej twierdzenia nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Zgromadzony w sprawie materiał nie dawał również podstaw do ustalenia faktów, że umowa została zawarta z naruszeniem prawa.

W ocenie Sądu pozwana już od momentu złożenia wniosku doskonale zdawała sobie sprawę, iż wnioskuje o udzielenie jej pożyczki denominowanej w walucie euro. Świadczą o tym złożone przez nią oświadczenia we wniosku kredytowym jak i w samej umowie oraz fakt, że miała już kredyt w euro a także we frankach. Zabezpieczeniem kredytu była m.in. hipoteka określona w euro, a nie w złotych.

Pożyczka udzielona pozwanej jest pożyczką denominowaną w walucie obcej. W ocenie Sądu w przedmiotowej umowie pożyczki nie ma klauzul indeksacyjnych ani waloryzacyjnych, kwota pożyczki nie podlegała indeksacji-waloryzacji. Bank oddał do dyspozycji pozwanej kwotę 159.010 EUR, a nie jej równowartość, co stanowiłoby o indeksacji-waloryzacji kwoty kredytu kursem EUR. Walutą zobowiązania wynikającego z umowy jest EURO, natomiast złote stanowiły jedynie wskazaną przez pozwaną walutę wypłaty pożyczki, co nie doprowadziło do modyfikacji waluty zobowiązania.

W przypadku kredytu denominowanego w walucie obcej, a więc w realiach niniejszej sprawy, wysokość zobowiązania jest wyrażona wprost w walucie obcej, a zatem zmiany kursów walut nie mają na nią żadnego wpływu. Pozwana od samego początku spłacała pożyczkę w euro, co oznacza, że nawet przy uznaniu, że postanowienia przeliczeniowe są abuzywne, do czego nie ma podstaw, gdyż postanowienia umowy określały, jaki kurs znajduje zastosowanie i wyraźnie opisywała sposób ustalania kursów przez Bank), nie ma to znaczenia, bowiem wobec spłaty w euro postanowienia te w ogóle nie znajdowały zastosowania w stosunku prawnym stron.

Wbrew stanowisku powoda należało uznać, że pozwana zawarł umowę jako konsument w rozumieniu art. 22¹ k.c. Wskazuje na to jej treść - brak w niej jakiegokolwiek odniesienia do pozwanej jako przedsiębiorcy oraz nieistnienie bezpośredniego związku między nią a działalnością pozwanej - dotyczyła kredytu na cele konsumpcyjne - spłatę wcześniej zaciągniętych kredytów i na remont domu jednorodzinnego a pozwana prowadziła działalność w zakresie importowania odzieży nowej i używanej w z innych krajów europejskich. W związku z tym potencjalnie wchodziło w grę uznanie postanowień umowy za niedozwolone na podstawie art. 385¹ k.c. Analiza umowy doprowadziła Sąd do wniosku, że klauzule niedozwolone nie dotyczyły przedmiotowej umowy.

Przede wszystkim należy poczynić uwagę natury ogólnej, że sytuacja, w której obecnie znalazła się pozwana spłacająca kredyt w walucie euro, nie jest następstwem stosowania przez bank niedozwolonych klauzul przeliczeniowych, ale skutkiem zmiennych czynników zewnętrznych, niezależnych od stron, wynika bowiem ze wzrostu kursu euro do waluty krajowej.

W dacie zawarcia umowy kredytowej wątpliwości pozwanej jak już Sąd opisał wyżej nie budziła kwestia konstrukcji kredytu, pozwana miała pełną świadomość, że zawiera kredyt w walucie euro. Co więcej, zgodnie z umową, wypłata kredytu wymagała złożenia przez kredytobiorcę pisemnej dyspozycji wypłaty. Pozwana zdecydowała, że pożyczka ma być wypłacona w złotych polskich.

Pozwana nie był w szczególnej sytuacji osobistej, wzięła kredyt na remont dużego domu jednorodzinnego, w celu poprawy komfortu życia rodziny.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe bank zobowiązał się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązywał się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z treści umowy stron jasno wynika, że pozwana zaciągnął zobowiązanie wyrażone w euro na kwotę 159.010,00 EUR. Zapis w tym zakresie jest jednoznaczny. W ocenie nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że strony zawarły umowę kredytu złotowego. Kredyt został zabezpieczony hipoteka do kwoty 238.515,00 EUR.

Strony zawarły umowę kredytu denominowanego, w którym kwota kredytu jest wyrażona w walucie obcej, a została wypłacona zgodnie ze zleceniem pozwanej w walucie krajowej, zaś spłata kredytu następowała w walucie euro. Do spłacenia była kwota udzielonego kredytu tj. 159.010,00 EUR. Wysokość raty określona była w EUR, zmiany wysokości kursów walut nie miały wpływu na wysokość raty.

Podkreślić należy, że pozwana biorąc pożyczkę miała 53 lata, prowadziła własną działalność gospodarczą uzyskując z niej wysokie zyski, jej miesięczny dochód wynosił 63.000 złotych i miała majątek o wartości kilku milionów złotych. Prowadziła interesy zagranicą kupując nową i używaną odzież w krajach europejskich. Oznacza to, że należało od pozwanej oczekiwać, aby znała zagadnienia związane z rynkiem kredytowym i rynkiem walutowym - miała już świadomość jak działa mechanizm takich kredytów, wiedziała, że najkorzystniej jest samemu kupować walutę obcą i samej spłacać kredyt w walucie obcej, co też czyniła.

Niewątpliwie klauzula umożliwiająca spłatę rat kredytu w walucie euro w żadnym razie nie może być uznana za abuzywną, skoro to pozwana mogła sama dokonywać zakupy tej waluty w miejscu i po kursie przed siebie wybranym, co też czyniła.

Z dokonanych ustaleń wynikało, że na dzień 15 czerwca 2020 r. zadłużenie pozwanej z tytułu umowy kredytu wynosiło: 89.721,04 EUR należności głównej, 1.730,12 EUR odsetek umownych, 1.143,53 EUR odsetek umownych za opóźnienie (karnych) w zapłacie, 18,33 EUR z tytułu opłat i prowizji. Zatem żądanie zasądzenia łącznie kwoty 92.613,02 EUR było w całości uzasadnione. Pozwana nie kwestionowała wysokości roszczenia, cofnęła swój początkowy wniosek o powołanie biegłego z dziedziny rachunkowości albowiem nie kwestionuje wysokości rozliczenia kredytu jaki przedstawiła strona powodowa (k.507 v.)

Zasadne było także żądanie odsetek. Zgodnie z umową, od zadłużenia przeterminowanego powodowi należą się odsetki według zmiennej stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (zgodnie z pkt.30 ppkt f) tabeli Umowy). Uzasadniało to zasądzenie takich odsetek od kwoty 89.721.04 EUR od dnia 15 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty.

Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążając z nimi w całości pozwaną, gdyż w całości przegrała ona proces. Pozwana była więc zobowiązana zwrócić powodowi koszty procesu w łącznej kwocie 30.955,00 zł, na którą składają się: opłata od pozwu – 20.070,00 zł, minimalne wynagrodzenie pełnomocnika - 10.800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictw - 85 zł (17 zł k.5, 34 zł k.109,17 zł k.305, 17 zł k.422).

Sędzia Jolanta Czajka-Bałon